

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΟΥΣΣΑΙ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΙΣ αρχές του ογδού αιώ-
νος, ζούσε στο Άθρανς ξ-
νας άγιος άνθρωπος που
τόν έλεγαν Όμπέρ. Όταν
δέν προσευχόταν με κατά-
νυξι περνούσε τόν καιρό του
περιποιούμενος τούς άρρώ-
στους και ζητιανεύοντας
για τούς φτωχούς, γιατί ό
ίδιος δέν είχε πεντάρα.

Μιά μέρα, ό αρχάγγε-
λος Μιχαήλ παρουσιάστη-
κε στον άγιο αυτόν άνθρω-
πο, τυλιγμένος σ' ένα χρυ-
σοπόρφυρο σύννεφο. Και

του είπε δείχνοντάς του ένα μεγάλο βράχο που ώρθωνό-
ταν στην άκρογιαλιά:

— Αυτόν τόν βράχο τόν έμόλυναν οί ειδωλολάτρες, γιατί
προσκυνούσαν εκεί τά ειδωλά τους. Πήγαινε και χτίσε έσύ
έκεί μια ώμορφη έκκλησία, άπ' όπου ή προσευχές θ' άνε-
βαίνουν σαν λιβαντός προς τόν θρόνο του Θεού.

Και ό αρχάγγελος Μιχαήλ, άφου είπε τά λόγια αυτά,
έξαφανίστηκε.

Ό Όμπέρ νόμισε τότε πώς είχε πάθει όφθαλμαπάτη.

«Πώς, άναρωτήθηκε, ό ταξιάρχης Μιχαήλ θέλει νά του
χτίσω μια έκκλησία, έγώ που δέν έχω παρά μόνο τά μπρά-
τσα μου και που δέν είμαι ούτε χτίστης, ούτε μαραγκός;»

Κι ό Όμπέρ, χωρίς νά συλλογιστή περισσότερο αυτή
τήν έμφάνισι, έξακολούθησε όπως και πρώτα νά περιποιή-
ται τούς άρρώστους και νά ζητιανεύη για τούς φτωχούς.

Μά μια νύχτα, καθώς κοιμώταν στην άχυροστρωμή του,
ξύπνησε νοιώθοντας ένα πολύ δυνατό πόνο. Του φαινόταν
πως του έχωναν ένα κομμάτι σίδερο στό κεφάλι. Αυτό τό
σίδερο ήταν ό δείχτης του δεξιού χεριού του ταξιάρχη Μι-
χαήλ. Ό αρχάγγελος του είχε παρουσιαστή και πάλι, φω-
τισμένος άπό μια ύπερφυσική λάμψη.

— Δέν έκανες αυτό που σου είπα, του είπε με φωνή θυ-
ωμένη. Πριν άπό τρεις μέρες πρέπει ν' άρχίσης τή δου-
λειά.

Ό Όμπέρ ξανακοιμήθηκε, μά τό πρωί ξύπνησε νοιώθον-
τας δυνατό πονοκέφαλο. Έψαξε άμέσως τό μέτωπό του
και στό μέρος όπου είχε βάσει τό δάχτυλό του ό αρχάγ-
γελος ύπήρχε ένα βαθούλωμα που θά χωρούσε έν' αυγό
περιστεριού. Ό Όμπέρ δέν είχε πειά καμμιά άμφιβολία
πως τόν είχε έπισκεφθή ό ίδιος ό αρχάγγελος. Σηκώθηκε
βιαστικά και κατέβηκε προς τήν παραλία. Δέν είχε άπάνω
του ούτε πεντάρα. Ένας ψαράς τόν πέρασε με τή βάρκα
του ως τό βράχο δωρεάν, για τήν άγάπη του Θεού. Άνέ-
θηκε τότε άπάνω στό βράχο και βρήκε στην κορυφή του
ένα σκεπάρνι, ένα φτυάρι και διάφορα άλλα έργαλεία. Χω-
ρίς νά ξαφνιαστή καθόλου γι' αυτό, γιατί είχε πιστέψει
πειά, ό Όμπέρ πήρε τό σκεπάρνι. Και άφου προσευχήθηκε
μερικές στιγμές, άρχισε νά χαράζει έπάνω στό βράχο τή
θέσι των θεμελιών. Δούλεψε ως τό βασιλεμα του ήλιου.
Έπειτα άρχισε πάλι νά προσεύχεται. Και τότε άκουσε μια
πηγή νά ξεπετιέται σέ μερικών βημάτων άπόστασι. Συγ-
χρόνως είδε μέσ' στό θαμπόφωτο του δειλινού μερικούς
γλαρούς νά πετάνε πάνω άπό τό κεφάλι του. Κρατούσαν
στά ράμφη τους μικρά ψάρια που τά άπόθεσαν κοντά του.
Ό Όμπέρ άναψε φωτιά με ξυλαρά-
κια, έψησε τά ψάρια, εύχαρίστησε τόν

αρχάγγελο Μιχαήλ κι' άποκοιμήθηκε
με τό κορμί κουρασμένο και τήν καρ-
διά γεμάτη έλπίδα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ξυπνώντας
βρήκε ένα σωρό άπό πελώριες πέτρες
που τήν καθεμιά τους με δυσκολία θά
τήν σήκωναν τέσσερες άνθρωποι. Ό
Όμπέρ κατάλαβε άπ' αυτό ότι τήν πιό
βαρεία δουλειά δέν θά τήν έκανε ό ι-
διος. Όστόσο δούλεψε με όρεξι και
μέ θέλησι σαν νά ήταν ύποχρεωμένος
νά χτίση μόνος του τήν έκκλησία. Και
κάθε μέρα, άκούραστα, έλυωνε τόν ά-

σθέστη, έσπαζε τις πέτρες και μάζευε τά δοκάρια. Κάθε
νύχτα πάλι, ή ούράνιες δυνάμεις τόν άντικαθιστούσαν στη
δουλειά του. Και τό άγιο οικόδομημα ύψωνόταν άργά και
σιγούρα προς τόν ούρανό.

Έπειτα άπό είκοσι χρόνια, ή έκκλησία τελείωσε. Ό θό-
λος της ήταν τόσο ψηλός, τόσο ψηλός, ώστε, όταν ήταν
καιρός καταγίδας, χανόταν μέσα στά σύννεφα.

Ό ταξιάρχης Μιχαήλ ήταν εύχαριστημένος, κι' ό Όμπ-
τέρ τό ίδιο. Έλειπε ώστόσο κάτι άπό τόν τελευταίο για
νάνε άπόλυτα ίκανοποιημένος. Έδω και είκοσι χρόνια έ-
τρωγε μεσημέρι και βράδυ, έκτός άπ' τις ήμέρες τής νη-
στείας, ψάρια, χωρίς ψωμί και χωρίς τίποτε άλλο. Είχε
βαρεθή πειά αυτή τήν τροφή και τό είπε μια μέρα ειλικρι-
νά στον ταξιάρχη Μιχαήλ. Τά είχε δέ τόσο καλά με τόν
αρχάγγελο, ώστε εκείνος, άντι νά σκανδαλιστή μ' αυτή τήν
έξημολόγησι, που φανέρωνε λίγη λιχουδιά έκ μέρους ένός
μελλοντικού άγίου, του άπάντησε πως σέ λίγο καιρό θά τά
είχε όλα άφθονα.

Πρέπει τώρα νά σάς πω πως εκείνη τήν εποχή ό διάβο-
λος ήταν ιδιοκτήτης όλων των κτημάτων τής χώρας σέ ά-
χτίνα είκοσι χιλιομέτρων άπό τήν έκκλησία. Ζούσε όμως
πολύ φτωχικά εκεί, γιατί ό διάβολος, τεμπέλης καθώς εί-
νε, δέν έκανε τόν κόπο ούτε νά τά σπείρη, ούτε νά τά καλ-
λιεργήση. Προτιμούσε νά τρέφεται με τό γάλα των άγγελά-
δων του και με τό κρέας των άρνιών του. Του άρεσαν ό-
μως πολύ τά ψάρια, μά ό ταξιάρχης Μιχαήλ, μέγας έχθρός
του διαβόλου, είχε κουβαλήσει στην άκρογιαλιά ένα όλό-
κληρο κοπάδι καρχαρίες που τόν έμπόδιζαν νά τά ψαρέψη.

Ό αρχάγγελος έτοιμάζε τώρα νά σκαρώση κι' ένα άλ-
λο παιγνίδι του διαβόλου. Λίγες μέρες μετά τήν συνομιλία
του με τόν Όμπέρ, πήγε και χτύπησε με τή λαθή του σπα-
θιού του τήν πόρτα του διαβόλου.

Έκείνος του άνοιξε δύστροπα, γιατί θυμώταν άκόμα τήν
εποχή που ό αρχάγγελος, κατά διαταγήν του Θεού, τόν
είχε κυνηγήσει με τήν ρομφαία του άπό τόν ούρανό. Πάν-
τως, έπειδή ό διάβολος θέλει νά κάνη τόν κοσμικό κύριο,
χαμογέλασε μ' εύγένεια στον έπισκέπτη του.

— Άς κάνουμε ειρήνη, του είπε ό αρχάγγελος. Σκέφτη-
κα νά συνεργαστούμε σέ μια έπιχείρησι που θά είνε έπι-
κερδής και για τούς δύο μας. Έσύ έχεις πολλά χτήματα,
μά είσαι και πολύ τεμπέλης κι' έτσι τ' αφήνεις άνεκεμ-
τάλλευτα. Παραχώρησε τα σέ μένα. Θά τά καλλιεργώ και
θά σου δίνω κάθε χρόνο τή μισή άπό τήν συγκομιδή.

— Μά τήν πίστι σου ως άρχαγγέλου; ρώτησε ό διάβολος
δύσπιστος πάντοτε.

— Μά τήν πίστι μου ως άρχαγγέλου! άπάντησε ό ταξι-
άρχης. Και για ν' άποφύγουμε κάθε διχόνοια μεταξύ μας,
θά παίρνης κάθε χρόνο τό μέρος τής συγκομιδής που προ-
τιμάς. Θά παίρνης τούς σπόρους και θά μου αφήνης τά
χόρτα και τούς καρπούς ή άπεναντίας θά παίρνης τά χόρ-
τα και τούς καρπούς κι' έγώ θά κρατάω τούς σπόρους.

— Τόκα τό χέρι σου! φώναξε ό διάβολος. Διαλέγω τά
χόρτα και τούς καρπούς.

Μά όταν ήρθε ή εποχή τής συγκομιδής, άπό μια παρά-
δεση σύμπτωσι, ή γή δέν είχε βγάσει εκείνο τό γρόνο τί-
ποτε άλλο άπό σάρι, κριθάρι και καλαμπόκι. Κι' όλ' αυ-
τά ό αρχάγγελος τά έδωσε στον Όμπέρ, γιατί, κατά τή
συμφωνία τους, ό διάβολος δέν είχε κανένα δικαίωμα στους
σπόρους. Περιωρίστηκε μόνο νά πάρη μερικά άγρια μούρα
που είχαν φυτρώσει ανάμεσα στους
βράχους.

Έπειδή ό διάβολος μουρμούριζε, ό
ταξιάρχης του είπε πως δέν ήταν φται-
ξιμό του αυτό, πως ήταν ζήτημα τύ-
χης και πως ίσως τόν έρχόμενο χρόνο
τά πράγματα ν' άλλαζαν.

— Όλ' αυτά είνε καλά κι' άραία,
του άπάντησε ό διάβολος. Μά τόν άλ-
λο χρόνο θέλω έγώ τούς σπόρους...
Άκούς; τούς σπόρους! Έσύ θά πά-
ρής τά λαχανικά και τά φρούτα.

Ό αρχάγγελος έκανε τάχα πως
φέρνει μερικές άντιρρήσεις, μά στό

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΣΧΟΛΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έναρξίς μαθημάτων τήν 12ην Ό-
κτωβρίου. Όδός Βησαρίωνος άρ. 8.

Τηλ. 31-339.

Ζητήσατε κανονισμόν δωρεάν.

ΡΑΝ-ΤΑΝ-ΠΛΑΝ!...

(Συνέχεια από την σελίδα 17)

Ο αξιωματικός, νομίζοντας πως ήμουν γιός ξενοδόχου, μάς άκολούθησε και στο δρόμο με ρώτησε:

— Τουλάχιστον, τρώνε καλά στο έστιατόριό σας;

— "Ε, καλούτσικα!

"Ετσι φτάσαμε σε λίγο στη βίλλα μας, στο περιβόλι, όπου ή μαμά, φορώντας το πενιούάρ της, έκανε τον περίπατό της, προσπαθώντας να σκοτώσει την πληξί της.

Μόλις ο αξιωματικός είδε το ωραίο σπίτι, την κομψή και όμορφη κυρία, άντελήφθη την πλάνη του, ζήτησε συγγνώμην και θέλησε να δικαιολογηθώ... Είπε μεταξύ των άλλων πως γύριζε στα περίχωρα για τοπογραφικές παρατηρήσεις.

"Ήταν χαριτωμένος έτσι, όπως τα είχε χαμένα. "Όσο για τη μαμά, άντελήφθη από την πρώτη στιγμή πως ο αξιωματικός της άρεσε, όσο και σε μένα.

— Αυτός ο μικρός πονηρός, είπε τραβώντας μου έλαφρά το αυτί, είναι ή άφορμή της άδιακρισίας μου.

— Μά δεν υπάρχει καμιά άδιακρισία, είπε ή μαμά.

Και κράτησε τον ύπολοχαγό να φάη μαζί μας. Πέρασε όλο του το άπόγευμα κοντά μας. "Η μαμά ήταν κατειθουσιασμένη μ' αυτόν. Κι' εγώ το ίδιο. "Ήταν έξυπνος και πνευματώδης κ' ήξερε ένα σωρό όμορφες ιστορίες.

Φαίνεται δε πως ή βίλλα μας αποτελούσε σπουδαία στρατηγική θέση, γιατί από την ήμέρα εκείνη έγινε το κέντρο των επιχειρήσεών του. Και φαίνεται επίσης πως το κόκκινο παντελόνι έδιωξε τα νευράκια της μαμάς, φουβίζοντάς τα όπως το κόκκινο πανί τον ταύρο. Είχε ξαναγίνει χαρούμενη. Κ' ή χαρά της δεν έπαυε να μεγαλώνη επί τρεις μήνες ως την ήμέρα που παντρεύτηκε τον ύπολοχαγό.

Από τότε, επειδή ζούσα πειά κοντά στον πατριό μου, άρχισε να μου άρέσει ή στρατιωτική σταδιοδρομία. Κι' αντί να μάθω το δ ο υ ν α ι και λ α β ε ι ν, έμαθα σπαθί, ίππασία κ' ένα σωρό άλλα πράγματα, που χρειάζονται για να μπή κανείς στη Στρατιωτική Σχολή του "Αγίου Κύρου. "Ετσι έγινε στρατηγός... Ράν-τάν-πλάν!...» ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΠΩΣ ΙΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

τέλος ύποχώρησε στην άξίωσι του διαβόλου.

Την άνοιξη, ή συγκομιδή άναγγελλόταν ύπέροχη κι' ο διάβολος έτριβε τα νύχια του.

Μά νέα άπογοήτευσις όμως τον περίμενε όταν έγινε ή συγκομιδή. Αυτή τη φορά ή γη δεν είχε δώσει τίποτε άλλο από μιτζέλια, φακές, φασόλια, φάβα, καρόττα, κρεμμύδια, ντουάτες, λάχανα, κοκκινογούλια και κουνουπίδια.

Και, φυσικά, κατά την συμφωνία τους, τα πήρε όλα ο άρχάγγελος και τά έδωσε του "Ωμπέρ.

Ο διάβολος θέλησε να διαλύση το συμβόλαιο. Μά αυτό ήταν αδύνατο γιατί το είχαν κάνει επίσημο σε χαρτόσημο και με μάρτυρες μπροστά στον συμβολαιογράφο της περιούχης. Μέσα στην όργη του τότε έστειλε τον έαυτό του σ' όλους τους διαβόλους και κανένας δεν τον ξανάδε πειά στη χώρα. Από τότε ο "Ωμπέρ τά είχε όλα άφθονα: Είχε τα ψάρια που ζούσαν στη θάλασσα και τά ζώα που έβοσκαν στα λιβάδια, το στάρι με το όποιο έφτιαχνε όμορφο ψωμί και όλα τά φρούτα που βγάξει ή γη... ΑΝΡΥ ΟΥΣ ΣΑΙ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΜΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

φάνεια και καταλάβαινε ότι θα έπαιρνε μια μεγάλη θέση. Κι' άλήθεια, μόλις ο λοχαγός διάβασε το γράμμα, φώναξε έναν στρατιώτη και είπε, δείχνοντάς του τον κ. Σταυρίδη:

— "Εμπρός, πήγαινέ τον σ' άρβυλα!

Κι' έτσι, χωρίς να το καταλάβη, ο Σταυρίδης θρέθηκε σ' ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα και γεμάτο άρβύλες. Από το πρωί δε ως το βράδυ ήταν ύποχρεωμένος για 22 δραχμές να ταιριάζη τά ζευγάρια τις άρβύλες, να τις δένη και να τις τοποθετη στα ράφια. "Εκείνο τον καιρό επειδή δεν τον φθάναν τά φιλά, έτρωγε μια φασουλάδα την ήμέρα.

Τέλος μια μέρα τόλμησε να κάνη το πρώτο βήμα προς το δρόμο του. Μπήκε στο θέατρο του Θησειού και είπε με δειλία στον Αύλωνίτη:

— "Εγώ τραγουδάω. Μπορώ να παίξω στο θέατρο;

Τόν πήραν για να γελάσουν. Μά τραγούδησε τόσο καλά το «Ταγκό των ρόδων», ώστε τον προσέλαβαν στο θίασο.

Από τότε ο κ. Σταυρίδης βρήκε το δρόμο του και έξελιχθη σ' έναν πρώτης τάξεως ήθοποιό του έλαφρού μουσικού θεάτρου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

τίποτε καταλαβαίνει!...»

"Επί τέλους σκέφθηκε να της δώση μια εξήγησι.

— Καλά, της είπε, δεν ήσαν άκριβά τ' αυγά. Δεν ήσαν διόλου άκριβά!...

Μά αυτή, αντί να καταπραυνθη φούντωσε χειρότερα. Μπήκε μέσα στο δωμάτιο κι' άρχισε να του πετάη τά ρούχα. Καλά που ήρθεν ή όρντινάντσα και την κράτησε, άλλοιώς θα γινότανε ρεζίλι.

— Για πήγαινε και φέρε τον διερμηνέα, είπε ο Καράφας στο στρατιώτη του, να ιδούμε τί συμβαίνει!

"Η Στόϊνα, σαν είδε να έρχεται κι' ο άλλος ο στρατιώτης, ο «διερμηνέας», έτρεξε στον συνταγματάρχη, φωνάζοντας και μαδώντας το κεφάλι της.

— Μ' είπε στραθή, άρχισε να του φωνάζη. Μ' έβρισε και όλο με θρίζει και με λέει στραθή!

"Ο συνταγματάρχης κάλεσε άμέσως τον άνθυπασπιστή.

— Γιατί, κύριε άνθυπασπιστά, ύβρίσατε αυτήν την φτωχή γυναίκα; Γιατί την είπατε στραθή;

— Ψέμματα, συνταγματάρχα μου, δεν της είπα τίποτα!

— Σιωπή! Για να έλθη ως εδώ πέρα ή παραπονουμένη, βεβαίως την ύβρίσατε.

— "Επιτρέπεται, κύριε συνταγματάρχα;

— "Ορίστε.

— Δεν την είπα στραθή... "Από τη γυναίκα αυτή άγόρασα πέντε αυγά προς μια δραχμή το ένα και σ' άστεια, χωρίς να θέλω διόλου για να την πειράξω, της είπα ότι είναι άκριβά.

Στο άκουσμα της τελευταίας λέξεως ή Στόϊνα έφρένιασε και πάλι και άρχισε να φωνάζη στη γλώσσα της:

— Νά τος, κύριε «μεγάλε», αυτός με θρίζει και μπροστά σας...

"Ο συνταγματάρχης δεν κατάλαβε, γιατί δεν ήξερε τη γλώσσα, μά μπήκε όμως στη μέση ο διερμηνέας.

— Παρεξήγησις, κύριε συνταγματάρχα, παρεξήγησις είναι. "Η γυναίκα νόμισε πως την είπε «κ ρ ί β α», δηλαδή «σ τ ρ α θ ή», ενώ ο κύριος άνθυπασπιστής της είπε πως τ' αυγά είναι ά κ ρ ι β ά.

Και γύρισε και εξήγησε και στην Στόϊνα την παρεξήγησι και των γλωσσών την σύγχυσι.

"Εκείνη, σαν κατάλαβε, άρχισε να κλαίη και να ζητάη με δυνατές φωνές συγχώρησι. Και σαν άποκαταστάθηκαν όλα, πήρε τον ένοικιαστή της με κλάματα χαράς, τον πήγε και πάλι στο άρχοντικό της, κι' επειδή εκείνος παραπονιόταν πως από τη σύγχυσι του κρουολόγησε, τουστειλε στην κάμαρά του την κινητή την σόμπα, που έκαie σαν τραίνου άτμομηχανή, την Σίικα, να τον γιατρέψη. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

θαν και μ'ό είπαν πως έναςπραμματευτής με ζητούσε.

»"Ήταν ο κλέφτης των αυγών, ο προστατευόμενός μου.

— Ξαναγύρισα, μού είπε. Είμαι περίφημα. "Εσείς τί κάνετε;

— "Φαινόταν πολύ χαρούμενος.

— "Ήρθα, έπρόσθεσε, για να σάς πω καλημέρα και να σάς κάνω μια έκπληξι.

»Κάθησε σε μια καρέκλα και, ύψώνοντας το πόδι του, μού έδειξε τά παπούτσια του.

— "Ε, λοιπόν; τον ρώτησα, μη καταλαβαίνοντας.

— Δεν βλέπετε λοιπόν;... μού άπάντησε γελώντας... Είνε όλοκαινούργα, όπως την ήμέρα που μού τάγόρασαν εκ μέρους σας... Τά φόρεσα πρό όλίγου κάτω στη σκάλα, για να σάς τιμήσω...

— Και τότε πως ήρθες;

— "Απλούστατα, ήρθα ξυπόλυτος κρατώντας τά παπούτσια στο χέρι... Καταπλήγωσα βέβαια στο δρόμο τά πόδια μου, μά τί σημασία έχει; Τό είχα κάνει τάμα... "Ήθελα να σάς άποδείξω έτσι πως είμαι παιδί με καρδιά και πως δεν πήγε χαμένη ή προστασία σας...

»"Ενοιωσα εκείνη τη στιγμή, αγαπητοί μου φίλοι, μια πολύ γλυκειά συγκίνησι. "Ήταν άνόητο βέβαια αυτό που είχε κάνει οπραμματευτής μου, μά ήταν και τόσο ωραίο...

"Ήθελε να μ' ευχαριστήση το φτωχό παιδί, μά του έλειπαν τά μέσα... Και τότε του ήρθε ή τρελλή και συγκινητική έμπνευσις να μού προσφέρη ως εκδήλωσι της εύγνωμοσύνης του το καθημερινό μαρτύριό του, το μαρτύριο των ποδιών του που τά είχαν σακατέψει τά χαλίκια των δρόμων που πέρασε από την ήμέρα που του τάγόρασα...»